

ВОЛОДИМИР ЮРІЙОВИЧ ЗОСИМОВИЧ
(до 80-річчя від дня народження)

Відомий український учений, доктор геолого-мінералогічних наук Володимир Зосимович народився 4 грудня 1933 р. у с. Залізне Дзержинського (до 1936 р. Щербинівка) р-ну Донецької обл. Після закінчення школи вступив на геологічний факультет Київського університету ім. Т. Шевченка, який успішно закінчив 1957 р. за спеціальністю “геологічне знімання та розшуки корисних копалин”. Подальших 10 років В. Зосимович працював у науково-дослідному секторі при Київському університеті, де на різних посадах – від геолога до начальника партії – проводив геологічне картування масштабу 1:200 000 переважно центральних районів України.

Водночас він цілеспрямовано займався детальним вивченням біостратиграфії та малакофауни різнофаціальних товщ олігоцену Дністровсько-Донецької западини та прилеглих до неї територій. Величезний фактичний матеріал, представлений головню найважливішою для стратифікації та кореляції палеогену групою – моллюсками, а також широка географія його досліджень, які ґрунтувалися на вивченні численних відслонень, картувальних свердловин, а також особистих результатів палеонтологічних досліджень, дали йому змогу в 1966 р. захистити дисертацію на здобуття вченого ступеня кандидата геолого-мінералогічних наук.

Упродовж 1967–1972 рр. В. Зосимович працював у Геологічному музеї Центрального науково-природознавчого музею АН України на посаді молодшого наукового співробітника, у 1972–1977 рр. – вчений секретар Інституту геологічних наук НАН України, 1977–2013 рр. – провідний науковий співробітник, а з 2013 р. – завідувач відділу стратиграфії і палеонтології кайнозойських відкладів Інституту геологічних наук НАН України. У 1974 р. йому присвоєно вчене звання старшого наукового співробітника. Після захисту кандидатської дисертації В. Зосимович продовжував вивчати детальну стратиграфію і палеонтологію палеогенових утворень північних теренів України, розширюючи стратиграфічний діапазон. Його біостратиграфічними дослідженнями, окрім олігоцену, також були охоплені місцеві й регіональні верхньоеоценові та міоценові утворення платформної України. Учений виділив низку місцевих і регіональних стратонів, серед яких обухівський, межигірський, берекський і новопетрівський регіояруси, вони увійшли в стратиграфічні схеми палеогену і неогену України тощо, за ними проводили геологічне знімання в рамках проекту “Держгеолкарта-200”. Великий обсяг досліджень ученого присвячено виділенню Субпаратетису та простеженню в його межах стратиграфічного і латерального поширення верхнього еоцену–олігоцену і міоцену. На великому власному палеонтологічному матеріалі, представленому різними групами палеофауни, він провів палеонтологічно надійне обґрунтування віку розмежування та кореляції згаданих відкладів Субпаратетису, що послугувало основою його докторської

дисертації “Верхній еоцен, олігоцен і міоцен Субпаратетису”, успішно захищеної 1992 р. Учений обґрунтував доцільність виділення Субпаратетису як самостійної палеоседиментаційної провінції, що має специфічні особливості й водночас підпорядкована єдиним геосторичним закономірностям розвитку, пов’язаним з геологічними подіями глобального рівня.

Володимир Зосимович є автором близько 200 наукових публікацій, серед яких такі відомі монографічні праці: “Стратиграфія УРСР. Т. 10. Неоген” (1975), “Биостратиграфическое обоснование границ в палеогене и неогене Украины” (1979), “Стратиграфия СССР. Неогеновая система” (1986), “Стратиграфическая схема палеогеновых отложений Украины (унифицированная)” (1987), “Neogene paleogeographic Atlas of Central and Eastern Europe. Map. N 5, Budapest” (1988), “Геологические и биотические события позднего эоцена – раннего олигоцена на территории бывшего СССР” (1996), “Atlas Peri-Tethys Paleogeographical Maps. Map 17-20, Paris” (2000). Він також співавтор таких праць, як “Географічна енциклопедія України. Т. 2. Неогенова система. Неогеновий період” (1990), “Географічна енциклопедія України. Т. 3. Палеогенова система. Палеогеновий період” (1993), “Стратиграфічний кодекс України” (1997).

В. Ю. Зосимович – автор детальної стратиграфічної схеми палеогену України, регіональний куратор двох великих міжнародних проектів МПГК ЮНЕСКО – № 174 і № 326; активно співпрацює з виробничими організаціями Державної геологічної служби України як консультант з питань стратиграфії третинних відкладів, член науково-редакційної ради, головний редактор Дніпровсько-Донецької серії аркушів Держгеолкарти-200. Багато уваги дослідник приділяє науково-організаційній діяльності: заступник голови спеціалізованої ради з захисту докторських і кандидатських дисертацій, член експертної ради з геологічних наук ВАК України, віце-президент Палеонтологічного товариства при відділенні наук про Землю НАН України, голова Палеогенової і член Неогенової комісії Національного стратиграфічного комітету.

За багаторічну співпрацю з виробничими організаціями України він нагороджений відомчою нагородою – медаллю В. І. Луцицького, а також званням “Почесний розвідник надр”.

Щиро вітаємо ювіляра, бажаємо міцного здоров’я, нових успіхів у його науковому поступі.

Роман Лещух